

LÉT

PLNÉ

PETRA
LANGOVÁ

KOPRETIN

edice
KIO KAN

Copyright © Petra Langová, 2026

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Langová, 2026

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Aneta Cikánová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2026

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-722-0

*Pro Janičku,
nejlepší ségru na světě.*

1. kapitola

Karolína

Mít po ruce kalendář a fixy, udělám si k pátku 27. června obrovský černý puntík. Horší den jsem nezažila, ani nepamatuju. Vlastně už od samého rána, kdy jsem se probudila s důvěrně známou bolestí břicha, mizernou náladou a ségříným otravným kocourem hovícím si drze na mém polštáři, mi bylo jasné, že dnešek nebude stát za nic. Naštvaně jsem tu chlupatou obludu vyhnala z postele, promnul si slepené oči a letmo zkontrolovala mobil.

No jistě, pět zmeškaných hovorů. A messenger přímo zahlcený zprávami, které jsem ani nemusela číst, abych uhodla jejich obsah. Nastavit si tichý režim bylo opravdu to nejlepší, co mě včera před usnutím mohlo napadnout.

Eliščina část pokoje zela prázdnotou, což mě kdovíjak nepřekvapilo. *Ranní ptáče dál doskáče*, kladl nám už bezmála tři roky na srdce Zbyněk, a moje dokonalá sestřička se tím pitomým heslem řídila víc než ochotně. Ani dneska si nezapomněla složit pyžamo, vzorně ustlat postel a posadit na ni svou milovanou hrošici Glorii, kterou jí koupila máma, když jsme končily první třídu.

Kdysi dávno mi to snad připadalo roztomilé, ale proboha, spát v osmnácti letech s plyšákem? Tohle už je skoro diagnóza, řekla bych.

Pronikavá vůně palačinek, která se linula kuchyní, by mě za normálních okolností nadchla, jenže dneska jsem z ní málem hodila šavli. Stejně jako z té hrůzy, co si Eliška vytvořila na hlavě.

„V tomhle chceš jít do školy?“ protáhla jsem obličej při pohledu na dva infantilní copy, s nimiž by možná slavila úspěch u nějakého pedofila, ale rozhodně ne u svých vrstevníků. „Vypadáš jako chudá děvečka ze mlejna! Chybí ti už jenom červený mašle, nebo ty směšný látkový kopretiny, co jsme nosily tenkrát, když –“ Prudce jsem se zarazila. A ona taky, to bylo víc než zjevné. Na *tuhle děsnou kytku* jsme si přece dávno zakázaly myslet, natož o ní mluvit.

„Ale já dneska nejdu do školy,“ kuňkla a stydlivě sklopila oči. „Vysvědčení jsem už dostala.“

No bodejť, sakra! Jak jsem mohla zapomenout na ty bouřlivé ovace a výkřiky nadšení, které provázely její včerejší příchod domů? Naše úžasná studentka to zase dokázala, podívejte, má samé jedničky, áách! „A kam teda jdeš? Ucházet se o hlavní roli ve filmu *Lolita*?“

Zrudla jako krocán. „Na slavnostní rozloučení s dětmi. Přípravili jsme si pro rodiče takové pásmo říkanek a písniček, aby viděli, co všechno jsme se během roku naučili, jak jsme byli pilní a –“

„Pilní?“ zaúpěla jsem. „Hele, posloucháš se vůbec? Vždyť ty se na nějakej čtvrták můžeš klidně vykašlat, už teď je z tebe dokonalá úča!“

„Říká někdo, komu nedělalo problém vykašlat se i na třeták,“ neodpustila si máma jedovatou poznámku. „Vstávala jsi dneska zadkem napřed, že jsi tak protivná?“

„Ne. Jenom jsem to před chvílí dostala, je mi blbě a mám hrozný křeče, ale hádej, co nemám, Eliško. Svoje tampóny!“ zavřískala jsem, až ségra nadskočila leknutím. „Jediný tampóny, který mi vyhovují, který si schovávám do *svýho osobního* šuplíku a na který jsem ti přísně zakázala šahat, se

zničehonic někam vypařily! S tou ubohou náhražkou, cos mi tam místo nich podstrčila, se můžeš jít bodnout.“

„Nezlob se, prosím.“ Uhnula pohledem a zčervenala ještě víc. „Ty tvoje jsem nikde nesehnala. Obešla jsem úplně všechny drogerie, přísahám, ale v žádné neměli –“

„A kdo ti hergot dovolil krást cizí věci? Příště aspoň kup něco pořádného, ať nemusím každých pět minut hlídat, jestli nejsem proteklá.“

„Nebylo by tam trochu lepší téma?“ zalomil rukama Zbyněk. „Rád bych se nasnídal, když dovolíte.“

„No tak sorry, že mám menstruaci!“ vybuchla jsem a on rezignovaně odložil nůž, kterým se chystal potřít palačinku jahodovou marmeládou. S povzdechem dopil kafe, odnesl špinavé nádoby do dřezu a políbil mámu na tvář.

„Musím letět, holky. Dneska mě čeká ten audit, snad ho nějak přežiju. Chceš odvézt, zlato?“

Asi bych omdlela šokem, kdyby ta otázka patřila mně. Ale kdepak! Já jsem přece nikdy nebyla Zbyňkovo zlato. Eli radostně vyskočila od stolu a zahrnula otčima tak vřelými díky, jako by se právě nabídl, že jí daruje svou ledvinu.

„Přestaň protáčet oči,“ pokárala mě máma, když se za nimi zabouchly dveře. „Vždyť to má skoro při cestě. Ta Eliščina školka není ani kilometr od jeho firmy.“

„Jasně. Zatímco můj hotel stojí až na druhém konci galaxie! To by byla děsná zajížďka, že jo?“

„Tvůj hotel je sotva pět minut od našeho domu,“ upozornila mě s pořádným úsměvem. „Ale jestli ti jde o princip, klidně si objednej taxi, ráda ho zaplatím.“

Chtěla jsem odseknout něco jízlivého, místo toho jsem se ale začala smát s ní. „No jo, však mě znáš. Vždycky, když to dostanu, jsem tak trochu na zabití.“

„Nepovídej!“ spráskla ruce v hraném úžasu. „Proč jsem si toho vůbec nevšimla?“

Teď už jsme se obě řehtaly na celé kolo. Je to vážně klika, že mám tak báječnou mámu, uvědomila jsem si,

když mi o několik minut později předávala ve dveřích dózu s obědem.

„Tak to tam zvládni. A hezky pracuj. A chovej se slušně, ano? Nezapomeň, že jsi pořád ve zkušební lhůtě.“

Na tuhle frustrující skutečnost se fakticky zapomenout nedalo. Náš ctěný pan manažer Janeček, zvaný Joker, mi ji připomínal skoro denně, s očividnou radostí a pusou zkroucenou do úchylného šklebu. Přitom to není tak dávno, co se mohl přetrhnout, aby u mě zabodoval. Abych kývla na jeho absurdní návrh zajít si spolu někam na víno a *trochu líp se poznat*. To víš že jo, ty chytráku. Moje odmítnutí ho těžce ranilo, namyšleným frajerům s obličejem filmové hvězdy a zlatou kreditkou v peněžence se takovéhle věci prostě neříkají. Od toho dne využil snad každou příležitost, aby mi dal najevo, kdo je tady šéf. Celkem zbytečná snaha. Práci pokojské v hotelu Olymp jsem nesnášela i bez jeho ustavičných pokusů srazit mě na kolena, jenže co jsem mohla dělat? O holku, které chybí vzdělání, natož jakákoliv praxe, se zaměstnavatelé zrovna neperou.

Žanet se vřítla do šatny právě ve chvíli, kdy jsem si zapínala vestu. Důvod, proč musíme luxovat koberce a drhnout záchodové mísy v nažehlených uniformách, mi pořád trochu unikal, ale co už. Na světě jsou i horší věci.

„Jdete pozdě, slečno Machová,“ nasadila jsem komisní výraz, tolik typický pro našeho společného favorita, a dramaticky jsem poklepala na ciferník hodinek. „Podobné zločiny se u nás trestají smrtí, o tom vás nikdo neráčil informovat?“

„Ale jo, ráčil,“ mávla rukou a přidala se k mému hihňání. „Ta blondatá nána z recepce už mě seřvala jak malý děčko. Může si to vůbec dovolit? Vždyť není naše nadřízená!“

Rozesmála jsem se ještě víc. Madam Veronika, největší sexbomba z řad zdejšího personálu, bývalá Miss nevím

čeho a jediná recepční, která si tu právem vysloužila titul *nána*, pila krev snad úplně každému. Tedy, krom ctěného pana Jokera. Podle drbů, co kolovaly naším hotelem, si spolu nedávno něco začali, a vlastně bych se tomu ani nedivila. Ti dva se k sobě hodili naprosto perfektně. Jestli můj názor sdílel i Veroničin zákonný muž, to byla ovšem jiná otázka. „Třeba ji někdo naštvál a chtěla si na tobě jenom vylejt vztek.“

„Hm,“ zachmuřila se Žanet. „Doufám, že z toho neudělá žádnou aféru. Vezla jsem kluky do školky, mají dneska závěrečný vystoupení, a ujel nám autobus přímo před nosem. Kvůli jednomu pozdnímu příchodu mi snad nedají výpověď, že ne? To by mě fakt zabilo.“

Soucítěně jsem přikývla. Její zoufalou rodinnou situaci jsem znala už od chvíle, kdy se z nás ve čtvrté třídě staly nejlepší kámošky. A teď, po necelých devíti letech, se to všechno ještě zhoršilo. K malému bráčkovi, který jí visel na krku snad od narození, přibyli další dva, neurotická matka řešila svoje problémy chlastem a táta, o jehož charakteru jsem si nikdy nemyslela nic dobrého, skončil v kriminále za ozbrojenou loupež. Kdykoliv mě přepadla chuť utápnět se v sebelibosti a brblat, že můj život nestojí za nic, vzpomněla jsem si na Žanet a hned mi bylo o trochu líp. I když to asi zní hnusně. „Já vím, nemáš to vůbec lehký.“

„No jo.“ Znovu mávla rukou, ale tentokrát se u toho nezasmála. „Tak honem do práce, nebo nás vykopnou obě. Dneska bychom měly dělat první patro, to bude celkem pohoda, co říkáš? Ten sympatickej Angličan ze stodvanáctky mi nechal v pátek na stole dvacet liber, představ si! Koupila jsem za ně Honzovi novou bundu, v tý starý už vypadal jak socka,“ dodala s povzdechem a zabouchla svou skříňku o něco prudčeji, než bylo potřeba.

Myšlenkami na to, jak hrozně je tenhle svět nespravedlivý, jsem se zabývala celou cestu do úklidové místnosti. Tam nás každé ráno čekala válečná porada, rozdělení úkolů

od vedoucí a hrnek odporného instantního kafe s mlékem. Brr. Neschopná pochopit, co na něm holkám tolik chutná, jsem jenom štítivě zavrtěla hlavou, když mi ho kolegyně Míša vnucovala. „Už skoro tři měsíce ti říkám, že tyhle břečky nepiju, a ty si furt nedáš pokoj,“ dobírala jsem si ji pobaveně. „Jednou, až budu mít vlastní čajovnu, vás pozvu na pravej *matcha tea*, dámy. A klidně se vsadím, že vám z něj spadne brada.“

Jejich sborové chichotání, doprovázené trapnými vtípky o tom, že než si svůj vysněný podnik stihnou otevřít, budou ony už dávno mrtvé, přerušila rána jako z děla. Cukly jsme sebou v úleku a zmateně se otočily. Násada na mop, ještě před chvilkou opřená o dveře, se válela po zemi, a na prahu našeho kumbálu stála madam Veronika.

„Koukám, že se tu skvěle bavíte! Ale ono vás to brzy přejde. Machová,“ střelila po Žanet vítězoslavným pohledem, „a Kopřivová,“ probodla očima mě, „švihejte za paní ředitelkou. Hned,“ upřesnila svůj rozkaz, a aniž by se namáhala zvednout ten blbý mop, který tak nešikovně shodila, krokem hrdé pávice odpochoďovala ze scény.

„Co jí to zase přelítlo přes nos?“ podivila se naše vedoucí. „A proč s vámi chce mluvit ředitelka? Máte nějaký průšvih?“

Otázka za milion, úpěla jsem v duchu, když jsme se celé vykulené šouraly do druhého patra, ke dveřím s nápisem *Director*. Paní ředitelku jsem během těch dlouhých jedenácti týdnů, co tady pracuju, viděla sotva třikrát a zdála se mi docela fajn, takže klídek, není se čeho bát, opakovala jsem si pořád dokola. Vždyť jsme nic špatného neprovedly. Nebo že by přece jenom...?

Útrpný pohled, kterým nás ta milá dáma přivítala, mě trochu znejistěl, ale výraz ve tváři ctěného manažera, rozvaleného na židli vedle ní, mi skoro vyrazil dech.

„Pojďte dál, už na vás čekáme,“ ujal se arogantně slova, jako by mu tahle kancelář patřila. „Doufám, že mi pomůžete

objasnit jistou záhadu. Včera jste uklízely svatební apartmán, je to tak?“

Nechápavě jsem trhla rameny. Pokouší se snad naznačit, že jsme ten úklid odflácky? Málem jsme při něm vypustily duši, proboha! Takový svinčík, jaký tam po sobě nechala dvojice mladých Italů odněkud z Toskánska, jsem neviděla už hodně dlouho.

„Pan Grimaldi nás právě telefonicky informoval, že si v koupelně zapomněl velmi cenný řetízek s přívěskem, na kterém je vyryto písmeno D. Nevíte o něm náhodou něco?“

Další zmatené pokrčení ramen. Jasně že víme, chtěla jsem odpovédět a úkosem jsem pohlédla na kamarádku, ale mrtvolná barva jejího obličejce mi vzala všechna slova z pusy. Do hajzlu, Žanet!

„Takže? Našly jste ten řetízek, nebo ne?“

Jo, sakra, našly. Válel se na policiče pod zrcadlem a vypadal opravdu draze. Ta káča z něj byla úplně mimo, nekonečnou dobu zkoumala, kolik asi může mít karátů, a pak mi žertem navrhla, že si ho prostě necháme.

„Co bychom s ním dělaly? Podívej, jak je tlustej, vůbec by ti neslušel,“ smála jsem se, ale ona jen potřásla hlavou. Strčila svůj vzácný lup do kapsy, aby se jím mohla ještě pár minut kochat, než ho odevzdá na recepci. A tím pro mě byla kauza řetízek jednou provždy uzavřená.

„No? Nic nám k tomu nepovíte?“ vložila se do hovoru paní ředitelka. „Žaneto?“

Jmenovaná zbledla ještě víc.

„Karolíno?“

A já nejspíš taky, protože už nebylo pochyb, že jsme v solidním maléru. Znovu jsem po kamarádce loupla očima. Co ji to napadlo, zatraceně? Občas se chovala jako cvok, ale nikdy, a to jsem věděla s jistotou, nikdy by se nesnížila k tomu, aby někoho okradla! Aby si užízla takovouhle ostudu a ohrozila tím nejen sebe, ale i svoje tři bráchy, kteří pro ni znamenali všechno na světě a... sakra. Kterým by za

ten pitomý řetízek mohla koupit nové oblečení, uvařit něco dobrého, nebo je vzít na pořádný výlet. Vždyť byla prakticky jediná, kdo se o ně staral. Z obchodní akademie, kam jsme tenkrát s velkou slávou nastoupily, utekla na konci prváku, aby si našla práci a začala rychle vydělávat. V osmnácti letech už ty práce měla dvě. Přes týden makala tady, o víkendech vykládala zboží v supermarketu. A pořád se při tom hrdinsky usmívala. Když jsem se před pár měsíci rozhodla, že ji budu následovat a opustím školu, ve které jsem propadala ze dvou předmětů, štvála skoro všechny učitele a cítila jsem se tam opravdu nešťastná, byla to ona, kdo mi hned přispěchal na pomoc.

Kdo mi sehnal tohle místo, zaručil se za mě u ředitelky a do zblbnutí mě ujišťoval, že to spolu všechno zvládneme. Kdykoliv jsem ji potřebovala, byla tady. Hodná, trpělivá, ochotná poslouchat moje dětinské fňukání, i když sama dostávala od života jednu facku za druhou. Nejlepší kámoška, jakou si člověk může přát.

„Promiňte,“ slyšela jsem se říkat a v zátylku mě mrazilo. „Byla jsem to já. Našla jsem ten řetízek a chtěla ho odevzdat, čestný slovo. Ale cestou mi asi někde vypadnul, jinak si to neumím vysvětlit.“ Sáhla jsem do kapes a demonstrativně je obrátila naruby, abych svému tvrzení dodala váhu.

„Ach, jaká smůla!“ spráskl ruce Joker. „Skutečně se domníváte, že vám tu směšnou historku uvěřím?“

Jasně že ne, kámo. Ale co mám podle tebe tak narychlo vymyslet? „Je to pravda, přísahám.“

„Těmihle bláboly můžete krmit leda některého ze svých pubertálních ctitelů, protože já vám na ně neskočím ani náhodou!“

Mimoděk jsem se uchechtla. No samozřejmě, moji pubertální ctitelé. Ještě pořád mu ležel v hlavě ten polibek, co jsem dala Brunovi přímo před jeho očima, aby už konečně pochopil, že s ním do žádné vinárny nepůjdu a fakt nemám zájem *poznat ho trochu blíže*, idiota. Nedá se říct, že bych si

tím kdovíjak pomohla, místo jedné přísavky se mi rázem pověsila na krk druhá, ale ctěný pan manažer dal opravdu pokoj. Teda, ne tak úplně. Přestal mi dělat milostné návrhy a začal mě buzerovat, což bylo ve finále mnohem horší.

„Připadá vám to k smíchu, slečno Kopřivová? Jestlipak víte, jak u nás zacházíme se zloději?“

A dost, prosím. Na tohle slovo jsem alergická už od dětství, kdy mě jednou máma neprávem osočila, že kradu Elišce gumové medvídky. Provedla jsem v životě spoustu hovadin a pár jich asi ještě provedu, ale ne, *nikdy* jsem nekradla gumové medvídky. „Já nejsem žádná zlodějka, krucinál!“

Tón mého hlasu ho evidentně překvapil. „Tak vy na nás hodláte být drzá? To je nějaký vtip? Okamžitě se omluvte a vraťte mi ten řetízek, nebo si můžete jít hledat novou práci.“

„Ani nevíte, s jakou radostí!“ Teď už to nešlo zastavit, i kdybych sebevíc chtěla. Mozek mi vypověděl službu, před očima jsem měla rudo. „Stejně to tady nesnáším. Tuhle příšernou otročinu, ty ubohý prachy, co za ni dostáváme, a hlavně skutečnost, že musím poslouchat zrovna vás. Člověka, kterej se chová jak totální hovado, když mu holka odmítne bejt po vůli!“

Šokovaně otevřel pusy, Žanet si přikryla obličej dlaněmi a paní ředitelka vypadala, že to s ní každou chvíli sekne.

„Omlouvám se,“ kníkla jsem jejím směrem. „Nechtěla jsem vás urazit. Ale ten řetízek vážně nemám.“ Bez dalších řečí jsem se otočila a utíkala pryč jako smyslů zbavená.

V šatně jsem ze sebe servala uniformu, hodila ji do skříňky, hlasitě práskla dveřmi a cestou kolem recepčního pultu ukázala madam Veronice vztyčený prostředníček.

A potom jsem byla konečně venku. Na dlažbě. Bez práce, bez peněz, bez jakékoliv budoucnosti. Tváře mi planuly vztekem a v očích jsem cítila zlověstné vlhko. Dlouze jsem popotáhla. Přece se tady nerozbulím! OK, tak možná jo, ale jenom symbolicky. Ne jako Žanet, která mě dohonila

kousek od hotelového parkoviště. Vrhla se mi kolem krku a brečela tak usedavě, že jsem skoro neslyšela, co říká.

„Ježíšmarjá, promiň!“ vyrazila ze sebe mezi hlasitými vzlyky, zatímco mě vší silou objímala. „Já to všechno... napravím, slibuju! Hned ráno jim ten řetízek přinesu zpátky, ať se s ním... třeba udává...“

„Aby tě pak vyhodili taky?“ zavrtěla jsem hlavou. „Vždyť už je to stejně fuk. Nejsem kdovíjak nadšená, že mě považují za zlodějku, ale přežila jsem i horší věci. Jenom pořád nechápu, co tě to vůbec napadlo.“

Její pláč znovu nabíral na síle. „Nezlob se, Karol! Ty vůbec netušíš, jak toho lituju, ale... prostě jsem si najednou nemohla pomoci. Denis má pozítří narozeniny a já... mu chtěla dát něco opravdu hezkýho...“

„No tak moment.“ Prudce jsem se zarazila a odtáhla se od ní. „Denis? Hodláš mi snad říct, žeš ten řetízek ukradla *pro něj*? Že jsem se nechala vyrazit z práce, aby si tvůj kluk užil prima narozky? To si děláš srandu, ne?“

Sklopila ubrečené oči. „Když... ono je na tom přívěsku vyrytý písmeno D. Přišlo mi to jako symbol, rozumíš?“

„Ne, kruci, nerozumím!“ Proti své vůli jsem začala křičet. „Copak jsi úplně šílená? Kdybych ten malér nevzala na sebe, dostaneš padáka, zostudíš celou rodinu a skončíte někde pod mostem, a to všechno kvůli pitomý lásce? Kvůli klukovi, kterej ti dneska možná připadá skvělej, ale co za pár let? Udělá ti dvě děti, chvilku bude předstírat, jak děsně mu na nich záleží, a potom uteče do Chicaga s nějakou zrnavou courou! A tím to skončí, chápeš? Vykašle se na vás, ani jednou svým dětem nezavolá, budete mu úplně u prdele a—“

„Teď ale nemluvíme o Denisovi, že ne?“ hlesla a konejšivě mi stiskla rameno. „Já vím, jak moc to bolí, Karol. Taky jsem přišla o tátu.“

„Jenomže ty ho máš v base!“

„Takže jsem na tom líp?“ povzdechla si a já zčervenala hanbou.

„Hm, asi ne. Jenom nechci, abys byla zklamaná, až tě tvůj báječnej Denis pustí jednoho dne k vodě. A jestli mu ten řetízek dáš, víckrát s tebou nepromluví ani slovo!“

„Nedám,“ rezignovala. „Stejně by se divil, kde jsem vzala peníze na tak drahej dárek. Zítra ho sem přinesu a pohodím někam do recepce, jako že ti vypadnul z kapsy.“

„Kdo? Denis?“ zasmála jsem se, abych trochu odlehčila tíživou atmosféru. „Nikam ho nosit nemusíš, vždyť čemu by to pomohlo? Joker mě zpátky nevezme, i kdybych mu předložila milion důkazů o své nevině. Běž ho radši prodat a kup za něj klukům něco pěknýho.“

„Za koho? Za Jokera?“ vrátila mi ten fórek, cípem rukávu si otřela usazené tváře a konečně se přidala k mému smíchu.

A potom už musela zpátky do práce. Kterou ještě pořád měla, na rozdíl ode mě.

Ach jo.

Tu vůni jsem přímo zbožňovala. Kombinace oděru provlhlých zdí, akrylových barev a jasmínového čaje, v jehož přípravě byl Mára hotový mistr, do mě pokaždé vlila všechnu energii světa. Takhle andělsky prostě dokázalo vonět jenom Peklo.

Zhluboka jsem se nadechla a okouzleně si prohlížela nejnovější výtvary umělců, o kterých se nikdy nebude učit ve školách, a přece pro mě znamenali víc než nějaký Picasso. Jejich malířským plátnem byly tyhle obří stěny, místo štětců jim postačil sprej a výsledek prostě neměl chybu. Žádné bezduché čmáranice, kterými se to jen hemžilo na fasádách domů, ale nefalšovaný street art. Důmyslně ukrytý pod střechou omlácené barabizny, bývalého skladu jakýchsi autodílů.

Dodnes vlastně nikdo neví, proč ho tenkrát Márův táta koupil. Možná v něm chtěl vybudovat další pobočku své úžasně prosperující firmy, nebo ho mínil zbourat a postavit místo

něj luxusní vilu, aby konkurenti bledli závistí. Jenomže už to nestihl. Nečekaný infarkt a konec, zvonec. Barabiznu odkázal Márovi, což byl přímo geniální nápad. Ten kluk se na ní totiž opravdu vyřádil. Z horního patra nechal udělat rockový klub, kam jsem chodila jen málokdy, protože rocková hudba není zrovna můj šálek čaje, a celé přízemí proměnil v tenhle úchvatný ráj. Nejen pro milovníky graffiti, kterým dal naprosto volnou ruku, ale hlavně pro nás, skateboardové šílence.

Teď už jsem nemusela sedat na metro a trmácet se až do Gutovky, abych si pořádně zajezdila. Měla jsem skatepark skoro za domem! Sice o dost menší a zdaleka ne tak impozantní, ale Mára se vážně snažil, aby ho vybavil co nejlíp. Pořídil nám skvělou rampu, bengový sjezd, dvě pyramidy a spoustu dalších vychytávek, takže jsme si neměli na co stěžovat.

Znovu jsem si prohlédla barevné kresby na stěnách. Je až s podivem, kolik talentovaných lidí v tomhle městě žije, honilo se mi hlavou, zatímco jsem klouzala očima z jednoho výtvoru na druhý. Od minula jich tu pár přibylo a všechny si zasloužily palec nahoru. Obzvlášť podobizna rozesmáté skejťačky s černými vlasy a kšiltovkou na hlavě mi připadala zajímavá. Jako bych tu holku odněkud znala. Nebýt výrazného tetování, které se jí táhlo od pravého ramene až někam k lokti, vypadala by skoro...

„Čau kotě!“ Márův veselý hlas mě vyrušil z úvah. „Co ty tady, takhle po ránu? Myslel jsem, že dneska makáš.“

„Já si to ještě před chvílí myslela taky,“ přiznala jsem s protaženým obličejem. „Nevadí, když se u tebe na pár hodin schovám? Domů jít nemůžu, však víš, máma a její zatracenej home office. Mimochodem, kdo dělal tohle?“ ukázala jsem na stěnu a on se rozesmál.

„Zkus třikrát hádat. Copak se nepoznáváš? Tu kěrku si pan umělec domyslel, ale jinak seš jako živá, nebo ne?“

Znechuceně jsem si odfrkla. No bodejt, náš milý Bruno se zase předvedl! Mohlo mě hned napadnout, že v tom má prsty on. „Co jsem komu udělala, panebože! Kdy už si najde jinou obět a nechá mě konečně na pokoji?“

„Tak sis s ním neměla nic začínat,“ pokrčil rameny. „Některejm klukům je holt těžký vysvětlit, že už jsou mimo hru.“

„Ale jdi! S tebou jsem si taky něco začala a nechováš se jako vůl,“ namítla jsem. „Včera v noci mi volal pětkrát, Máro. Pětkrát! O tý haldě ujetejch vzkazů, co jsem našla ráno na messengeru, ani nemluví. Copak je tohle normální?“

„Tvoje chyba, kotě. Kdybys mi tenkrát nedala kopačky, mohlas mít dneska svatej klid. A prožívat lásku až za hrob!“

„Až za hrob, jo?“ štouchla jsem ho pobaveně do žeber. Náš loňský prázdninový úlet, který netrval ani ubohé tři týdny, by se dal nazvat všelijak, ale rozhodně ne slovem láska. Prostě mě jenom zajímalo, co na tom sexu všichni mají, a Mára se mi už dlouho líbil. Se starším a zkušeným klukem to bude pohoda, říkaly kámošky, a vlastně se ani moc nespletly. Jenomže co dál? Začít s ním chodit? Předstírat, že ho miluju? Pche! Naivním pohádkám o tom, jak spolu žili šťastně až do smrti, jsem možná věřila kdysi dávno. Než přišla jedna zrzavá coura, která mi tu iluzi vzala. Takže díky, Ms. Johnson, vaše pomoc byla fakt neocenitelná!

„Nechceš si zajezdit?“ mrkl na mě Mára povzbudivě, jako by uhodl, co se mi honí hlavou, a snažil se mě přivést na jiné myšlenky. „Vím, že s sebou nemáš prkno, ale můžu ti půjčit svoje.“

„To bys opravdu udělal?“ zajásala jsem. Márův skateboard byl až dodneška absolutní tabu nejen pro mě, ale i pro jeho nejbližší přátele. Sáhnout na něj se rovnalo jistě smrti, aspoň takhle nám to s oblibou říkal. Mohl si to konec-konců dovolit, většího profíka jsem totiž v životě nepotkala.

Všechno, co umím, mě naučil právě on, a nikdy mu za to nepřestanu být vděčná.

V okamžiku, kdy jeho vymazlené prkno nabralo pod mýma nohama tu správnou rychlost, jsem přestala vnímat okolní svět. Ten pocit se dá jenom těžko popsat slovy. Totální euforie. Adrenalin. Vítr ve vlasech a srdce bušící tak zuřivě, jako by mělo každou chvíli explodovat. I když dal Mára tomuhle podniku název Peklo, pro mě to byla hotová nirvána. Kromě dvou mladých kluků, zjevně úplných začátečníků, protože ze svých skejtů víc padali, než aby na nich jezdili, mě tady vůbec nikdo nerušil. Ideální stav!

Krátce před polednem, když už mě jejich obdivné pohledy a hvízdání začínaly trochu štvát, jsem si dala malou pauzu, rozhodnutá udělat dobrý skutek a naučit je aspoň ollie, nejzákladnější ze všech triků. Ale už jsem to bohužel nestihla. Těžké plechové dveře za mými zády hlasitě vrzly a do našeho teritoria vstoupil nezvaný host.

„Ty dneska nepracuješ?“ žasl Bruno, kterého jsem tady v tuhle dobu vážně nečekala. „Můžu vědět, proč mi nezvedáš telefon? Takhle to dál nejde, Karol.“

„Máš pravdu, nejde,“ opáčila jsem zadýchaným hlasem a utřela si z čela pot. Můj dnešní trénink právě skončil, o tom už nebylo pochyb. „Nejmíň stokrát jsem ti jasně řekla, že o tebe nestojím, a jak je výsledek? Přesně tenhle!“ rozhodila jsem rukama v bezmocném gestu. „Voláš mi, píšeš mi, maluješ po zdech moje portréty, a nakonec si sem klidáňko vpadneš, abys mi ztropil další nechutnou scénu!“

„Nic takovýho nedělám,“ bránil se dotčeně. „Mám zase jít? Fajn, žádný problém. Ale nejdřív mi laskavě vysvětli, proč jsi to mezi náma odpískala. Jenom tak, ze dne na den. Copak ty už mě nemiluješ?“

„Kristovy rány, Bruno.“

„Protože já bez tebe nemůžu existovat. Jsi moje osudová láska a hrozně mi chybíš, co je na tom sakra k nepochopení?“

„No, asi všechno.“ Po očku jsem sledovala ty dva kluky, kteří na nás zírali s otevřenou pusou, a marně jsem se snažila zadržet smích. „Promiň, ale takovýmhle žvástem bys nedojal ani moji ségru, vášnivou čtenářku romantickéjch braků.“

„Přestaň mě tady urážet, buď tak hodná!“ Vztekle mě chytil za předloktí a kluci sebou trhli v úleku. Během dalších pár vteřin sbalili fidlátka a vyklidili pole, hrdinové. „Jenom sis se mnou hrála, že jo? Byl jsem ti akorát pro srandu. Ale tohle já si nenechám líbit, děvenko! Postarám se, aby všichni věděli, co seš zač. Aby si už o tebe žádněj chlap neopřel ani kolo, jasný? A tvýmu šéfovi prozradím, kam se chodíš zašívát, místo abys makala! Čemu se pořád hihňáš? Připadám ti jako vtipálek?“

„Ne, Bruno.“ S odevzdaným povzdechem jsem si hodila přes rameno tašku a cestou ke dveřím se po něm naposledy ohlédla. „Připadáš mi jako kretén.“

Něco za mnou hulákal, ale už jsem ho nevnímala. Rychle jsem vyběhla točité schody vedoucí do klubu, poděkovala Márovi za azyl, vrátila mu skateboard a chystala se odejít, když mě zadržela jeho ruka.

„Ještě moment, Karol. Vůbec se mi to neříká snadno, ale...“ rozpačitě si promnul bradu a já zkameněla, „... už mám těch vašich pitomejch hádek dost. Lidi si sem choděj odpočinout a dobít baterky, ne poslouchat, jak na sebe v jednom kuse řvete. Dokud si to s Brunem nevyjasníš a oba se nehodíte do klidu, nechci vás tady vidět. Ani jednoho.“

Údivem mi spadla čelist. „Tohle nemyslíš vážně, vid’?“

Nemusel odpovídat. Výraz v jeho tváři byl výmluvnější než veškerá slova.

„Promiň, kotě, fakt mě to mrzí,“ vypadlo z něj těsně předtím, než jsem utekla pryč. Než se za mnou s mocným rachotem zavřely dveře podniku, který jsem považovala za svůj druhý domov. Než mě přemohl výbuch pláče, úplně nenačal, zoufalý, trvající skoro půl hodiny.

Seděla jsem na lavičce před vchodem a nebyla schopná se utišit. Potom jsem zvedla uszlžené oči k nebi a spustila na toho týpka, co tam nahoře všemu velí, kulomet sprostých nadávek. Ale on se mi jenom vysmál.

Stejně jako pan revizor, který mě o chvíli později vyhmátl v metru. Chtěla jsem si zajet do Vršovic, navštívit hřbitov a povykládat babičce, jak mizerný mám dneska den. Ona jediná mi vždycky rozuměla. Dokonce i teď, rok a půl po své smrti, mě dokázala uklidnit, kdykoliv bylo třeba. Usmívala se z fotky na žulovém náhrobku, poslouchala moje lítostivé kňourání a pak sotva znatelně kývla hlavou, aby dala najevo, že se nemusím bát. Že dokud jsme spolu, nic zlého se mi nestane. Zní to jako šílená blbost, já vím. Lidi na fotkách obvykle nemívají ve zvyku kývat hlavou. Jenže to neznáte naši babičku! A tak jsem se za ní vypravila, abych si mohla postěžovat, jaká nehorázná smůla se mi už od rána lepí na paty. Krátce před cílovou stanicí se ale objevil další malér. Tlustý, nechutně zpocený chlápek s pohledem krvelačné šelmy a odznakem revizora v ruce. Nedokázal pochopit, že jsem si tu lítačku chtěla vážně dobít, jenom jsem prostě neměla čas. Seřval mě jako malou holku, pěkně nahlas, aby to bylo slyšet i v ostatních vagónech, a z výše pokuty, kterou mi ve finále napařil, jsem skoro omdlela.

Tak fajn, kámo, další bod pro tebe, oznámila jsem tomu nahoře, když jsem celá rozklepaná opustila metro a nadechla se čerstvého vzduchu. Copak tam máš dál? Spadne mi na hlavu meteorit? Zajede mě autobus? Nebo jakej bezva fórek sis ještě vymyslel? Rozčileně jsem koplá do plechovky od piva, která se válela v trávě. Já se nenechám zlomit, abys věděl! Klidně si v tom pokračuj, jestli tě to baví, ale říkám ti rovnou – je to marný. Protože teď už mě nemůžeš překvapit vůbec ničím.

Jak hluboce se mýlím, jsem pochopila ve chvíli, kdy jsem odemkla dveře našeho bytu. Údaj na hodinkách mě informoval, že je všechno OK, touhle dobou mi obvykle končila

směna v hotelu. Musím se tvářit aspoň trochu unaveně, abych nevzbudila žádné podezření, stačilo mi ještě prolétnout hlavou. Ale potom jsem vešla do obýváku a naděje, že svou rodinu obalamutím, splaskly jako mýdlová bublina. Mámin kamenný výraz mě nenechal na pochybách. Ona už to ví! A teď se mám na co těšit. Vždyť jsem jí přísahala, že pohnu nebem i zemí, abych si tu práci udržela! Můj nedávný odchod ze školy ji úplně odrovnal, probřečela kvůli němu dobré dva měsíce, a když už se konečně smířila s faktem, že nebude mít studovanou dceru...

„Pojď si k nám sednout, Karolínko.“

A sakra. Tenhle tón se mi vůbec nelíbil. Podivně klidný, laskavý, skoro bych řekla, že provinilý. Najednou jsem si nepřála nic jiného, než aby na mě začala řvát. Aby mi vynadala do spratků, kteří nedokážou plnit sliby, a třeba i do zlodějů, co kradou zlaté řetízky, to je fuk. Hlavně ať se nevytasí s žádnou další jobovkou, proboha!

„Musíme vám něco povědět, holky.“ Nervózně se zavrtěla na gauči a Zbyněk, přepadlý snad ještě víc než ona, ji objal kolem ramen.

„Dneska dopoledne jsem měla... nečekanou návštěvu.“

Do háje, tak přece jenom? Pan manažer si přišel osobně postěžovat? Nebo sem vtrhla banda exekutorů, aby nás vyhodili z bytu? Nic horšího už se přece stát nemohlo!

„Byl tady váš tatínek.“

Aha, takže mohlo. Šokovaně jsem zalapala po dechu a můj pohled se setkal s Eliščiným. Choulila se v křesle, bledá jako stěna, a oči jí div nevypadly z důlků.

„To si děláš srandu! Co tady hergot chtěl?“ prskla jsem, ještě pořád trochu mimo, ale připravená na jakoukoliv odpověď.

Kromě té, kterou jsem vzápětí dostala.

2. kapitola

Eliška

Mohl to být moc krásný den. A vlastně i byl, dokud se všechno tak hloupě nepokazilo.

Ráno mě probudil zpěv ptáků za oknem a spokojené předení Mikeše, schouleného do klubíčka u mé hlavy. Nejmilejší zvuk, jaký jsem kdy slyšela. Od chvíle, kdy se to vyzáblé, sotva tříměsíční kotě s urousaným kožíškem a očima jako smaragdy objevilo u dveří našeho domu, už jsem si život bez něj nedovedla představit. Zbyněk sice nejdřív trochu hudroval, že zvířata z ulice do bytu nepatří, že jsou plná blech a kdoví čeho dalšího, ale nakonec si Mikeše oblíbil stejně jako my ostatní. S výjimkou Karol, samozřejmě.

Naposledy jsem svého kamaráda pohladila, dala mu pusku a vylezla z postele. Tak ráda bych jeho roztomilé vrnění poslouchala dál, jenže dneska na to nebyl čas. Měla jsem před sebou náročné dopoledne a žaludek se mi svíral nervozitou.

Mamka mě chtěla potěšit, usmažila k snídani palačinky a koupila můj oblíbený bio džem bez cukru, ale já do sebe nezahládla vpravit ani sousto.

„Co budeš dělat příští rok u maturity, když tě rozhodí i takováhle prkotina?“ smál se Zbyněk a mamka ho symbolicky plácla přes pusku. Moc dobře věděla, jak je pro mě dnešní vystoupení důležité. Jak jsme se s učitelkou Pavlou nadřely, aby všechno klaplo. Jakou snahu projevíli naši malí

svěřenci, aby na ně rodiče mohli být pyšní. Pásmo říkanek a písniček, kterým jsme se chtěli rozloučit s tímhle školním rokem, trénovali skoro osm týdnů a já z celého srdce doufala, že jejich úsilí nevyjde nazmar. Měla jsem upřímnou radost, že se můj třídní přimluvil u pana ředitele a dal mi vysvědčení už včera, takže jsem se té velké slávy mohla zúčastnit.

Pořádně jsem se na ni vyfikla, velmi decentně se nalíčila, i když to obvykle nedělám, a upletla si dva legrační copánky, abych splnila přání svého oblíbence Vojty Hermana. Už teď, v necelých šesti letech, byl přímo posedlý ženskou krásou. Místo běhání za míčem a hraní si s autíčky neustále vymýšlel, do jakých šatů obléknout tu kterou barbinu a jaký jí zvolit účes, aby vypadala co nejlépe. Přišlo nám to trochu úchylné, ale zároveň fascinující. Jednou z něj bude módní stylistka, o tom nikdo z personálu mateřské školy Jablíčko, kde jsem už druhým rokem vykonávala praxi, vůbec nepochyboval.

Mamce se má netradiční vizáž líbila, Zbyněk prohlásil, že vypadám jako blondatá indiánka a Karol, která dnes očitivně vstávala levou nohou, se při pohledu na mě div nepozvracela. Což ale nebylo nic nového. Dávno jsem se smířila s tím, že když nám pánbůh rozděloval krásu, ona si šla přidat rovnou třikrát a mně nechala sotva pár drobečků. No tak ať. Člověk přece nemusí mít figuru modelky a tvář, za kterou se otáčí všichni kluci, aby byl opravdu šťastný. Na světě jsou i důležitější věci, nebo snad ne?

A jedna taková na mě čekala právě teď.

Vystoupila jsem z auta, poděkovala Zbyňkovi za odvoz a se staženým hrdlem jsem vykročila k hlavnímu vchodu. Původní plán uspořádat naše představení na zahradě před školkou jsme kvůli včerejšímu dešti zavrhlí a přesunuli celou akci dovnitř. Trochu mě to mrzelo, ale jídelna v prvním patře byla naštěstí dost velká, aby se tam diváci bez problémů vešli.

Dorazilo jich mnohem víc, než kdokoliv z nás odhadoval. Úderem půl deváté praskala místnost ve švech, rodinní příslušníci se nedočkavě vrtěli na židlích a my s Pavlou jsme měly co dělat, abychom tu bandu rozklepaných malých umělců zbavily trémy.

„Zvládnete to, když si budete věřit,“ ujišťovala jsem jednoho po druhém a vůbec o tom nepochybovala. Oni nejspíš ano, ale nakonec se vážně překonali. Úplně všichni včetně našeho módního guru, který v polovině písničky zapomněl text a chvilku bojoval s nutkáním začít plakat, předvedli výkon hodný mistrů. Nadšený potlesk obecenstva mě dojal téměř k slzám, děti se tetelily blahem a paní Stránská, zdejší ředitelka a – jak jsem z celého srdce doufala – moje budoucí šéfová, nám ukázala zvednutý palec.

„Vedla sis výborně, Eliško,“ nešetřila chválou, když zhaslo pomyslné světlo nad jevištěm a velké hvězdy se v doprovodu svých rodičů odebraly domů. „Od září s tebou zase počítáme, tak se na to koukej připravit,“ dodala žertovným tónem a přátelsky mi stiskla ruku. „Copak máš v plánu o prázdninách? Chystáš se někam k moři?“

„No...“ Zahanbeně jsem uhnula očima. Chystám se do svého pokoje, kde mi bude dělat společnost Mikeš, jahodová zmrzlina a Bridgertonovi, chtělo se mi odpovědět, ale raději jsem mlčela. Vysvětlovat lidem, že přesně tohle je má představa ideálních prázdnin, by asi nemělo cenu. Karol, které snad už od narození proudil v žilách adrenalin a slovo samota ji dělalo víc než smrt, se mě nedávno pokoušela zlákat k výletu na raftech. Ona a její parta skateboardistů, s nimiž jsem si nikdy neměla co říct, plánovali vyrazit začátkem srpna do vodáckého kempu v Krumlově, brázdít Vltavu a kochat se krásami jižních Čech. Znělo to jako skvělý nápad, ale proboha, já a raftování? Karol se zdála být neoblomná, žádné hloupé výmluvy prý nechce slyšet, takže zkrátka nezbyvalo než si najít *chytrou* výmluvu. Brigáda ve stánku s rychlým občerstvením, kterou mi na celý srpen

domluvil Zbyněk, mě sice nelákala o nic víc než padání do vody z nafukovacího člunu, ale pravděpodobnost, že se tam přede všemi ztrapním, byla přece jen o trochu menší. Aspoň jsem v to pevně doufala. Karol mě nazvala ubohým poserou, který se bojí přijímat výzvy, a já jsem jí to neměla za zlé. Ve skrytu duše jsem si přála být jako ona, spontánní, zábavná a neustále obklopená houfem kamarádů, nic z toho jsem však do vínku nedostala. *Jednu z nich vám museli v porodnici vyměnit*, dobírala si tenkrát mé rodiče babička, a dodnes vlastně nevím, jestli to myslela jako vtip.

„No tak řekni, co budeme dělat?“

Vyjeveně jsem sebou trhla, když mi došlo, že na mě mluví učitelka Pavla. Zřejmě už hodnou chvíli. „Moc se omlouvám, asi jsem trochu... vypnula.“

„Trochu?“ zabublala smíchy. „Ty nemáš ani ponětí, na co se ptám, víd? V tom bude určitě nějaký kluk! Ale teď se zkus soustředit, prosím. Ta jejich sestra pracuje v hotelu s vaší Karolínou, že ano?“

„Ehm. Čí sestra?“

Teatrálně si povzdechla a kývla hlavou k dlouhé lavici u dveří. Pohled na brášky Machovy, kteří se tam k sobě choulili jako dvě vystrašená ptáčata, mi bolestivě sevřel srdce. Konečně jsem začínala chápat smysl Pavliných slov.

„Honzíku. Kubo. Vám se dneska nechce domů?“ Dřepla jsem si k nim na bobek a pokusila se o veselý úsměv, ale bylo to náročnější, než jsem doufala. „Kde máte maminku? Ona se nepřišla podívat na vaše vystoupení?“

Kuba odvrátil pohled a já si všimla, že natahuje k pláči.

„To nevadí, broučku. Asi jenom neměla čas. Kdo vás ráno přivedl do školky?“

„Žaneta,“ pípl nesměle Honzík a střelil po bratrovi očima, jako by se dožadoval jeho souhlasu. „Ale pak musela jít do práce.“

Pohládila jsem ho po rozježené kšticí a zaplavila mě vlna dojetí. Nebyly jsme s Karol jediné, kdo bořil mýty

o dvojčatech. Tihle kluci měli tak rozdílnou vizáž i povahu, až se tomu člověk musel smát. Dokonce ani vlasy jim nezůstaly stejné. Kubovi krátce po třetích narozeninách ztmavly, zatímco Honzův legrační rozčuch se dál pyšnil barvou obilných klasů. My dvě jsme na tom byly podobně, tedy až na to, že Karol si ke změně pomáhala černým přelivem. *Už mě nebaví vypadat jako blondatá princeznička*, sdělila nám začátkem prváku a znechuceně při tom ohrnula ret. Ve skutečnosti šlo spíš o snahu být co nejméně podobná svojí trapné ségře, to jsme všichni dobře věděli. A taky... nemít už nic, absolutně nic, společného *s ním*.

Což by ovšem znamenalo nechat si vyměnit celý obličej, včetně toho roztomilého důlku na bradě, který jí odmalička lezl na nervy. Jediné, co po tátovi nezdědila, byl jeho vrozený smysl pro pořádek, svatá trpělivost a hlavně... ledový klid, s nímž si tenkrát na podzim sbalil kufry a bez mrknutí oka nás opustil. Karol měla spoustu špatných vlastností, ale na svou rodinu by se v životě nevykašlala. Nebyla stejná jako on, navzdory dokonalé fyzické podobě. Díkybohu!

Znovu jsem se na kluky usmála, řekla jim, že se nemusí bát, a sáhla do kapsy pro mobil. Žanetino číslo jsem měla uložené už řadu let, vlastně ani nevím proč. Na základce jsme spolu chodily do třídy, ale kamarádky se z nás nikdy nestaly. Od toho tu přece byla Karol, její celoživotní *nejka*. Ty dvě bez sebe nedaly ani ránu, v jednom kuse se něčemu hihňaly, sdílely spolu každou hloupost a odmítaly mě vzít do party. Jasně, trochu jsem žárlila. A trochu se na ně zlobila. Toužila jsem být aspoň z poloviny tak hezká, vtipná a upovídaná jako Žaneta, abych si i já získala sestřinu přízeň. Než mi došlo, že té holce opravdu není co závidět. Matka alkoholička, otec kriminálník, téměř prázdná rodinná kasa a tři malí bráškové, kterým se snažila dát veškerou péči, ale kdo by to v tomhle věku zvládl? Celé roky nám s Karol vrtalo hlavou, proč se o ně už dávno nezajímá sociálka.